

ŠPATNĚ KOUPENÁ JÍZDENKA

Příběhy ze života Rudy Alfonse

Každý den ráno vstávám se strachem. Co se zase dnes bude dít? Nebude zkoušení? Nebude si ze mě někdo dělat legraci? Budu umět odpovědět na otázky svých kamarádů? Stihnu všechny věci, které potřebuji stihnout?

Takhle to ale přeci nejde žít pořád ve strachu. :(Můj kamarád Tomáš, který je už na vysoké, mi poradil, ať se každý den ráno více modlím, ať všechnen svůj strach svěřím do rukou Krista. Nemusí to být dlouhá modlitba, ale musím si uvědomit, že když kráčím s Ním, nemusím se bát!!! Tom mě totiž také naučil jednu pěknou písničku: „Každý den Pán mi sílu dává... když kráčím s Ním, nemusím se bát.“ Ta písnička je fakt úžasná!!! Ta slova tak povzbudivá. Docela si ji často zpívám a někdy se bojím, že řidičovi autobusu řeknu místo: „Poloviční Benešov“ „písni mou je můj Pán.“ To by asi koukal a hlavně by nechápal :).

Účinnost nebeské holubice

Mamka mi také dopomohla k nové vychytávce, jak vše zvládat. Více prosit Ducha Svatého a využívat jeho pomoci a ochrany a být si jistý, že On mě ochrání přede vším strachem. Snad již brzy se také budu moct připravovat na biřmování, a to potom bude teprve „hukot“.:) Zatím si čtu různé knížky, modlím se k Duchu Svatému vlastními slovy, z kancionálu nebo na internetu je taky hodně modliteb, např. na stránce modlitba.cz Pomodlete se se mnou třeba tuto:

**Duchu Svatý, osvěť mě,
veď mě, posiluj a utěšuj.
Řekni mi, co mám dělat,
dej mi své vnuknutí.**

**Chci přijmout a uskutečnit všechno,
co chceš ty, podrobit se tvému vedení.**

**Daruj mi k tomu sílu,
vytrvalost a nadšení.
Amen.**

**Beze strachu
a s Duchem Svatým do toho!!!**

Autor Jan Lukáš, ilustrace Helf

ZATRACOVÁNÍ KORNELIUS A CYPRIAN Z RÁDCŮ

Napsal: otec Václav Trmač Ilustrace: Helf

Kdykoli se v přístavu objevila nějaká loď, snažil se kartaginský biskup Cyprián setkat s kapitánem nebo někým z cestujících, aby získal aktuální informace o dění ve světě. Zajímal se o všechno, ale samozřejmě nejvíce o dění v církvi pronásledované v polovině 3. století na příkaz císaře Decia. První obětí byl papež Fabián a církve byla už více než rok bez jeho nástupce, protože v této nebezpečné době se volba nového papeže rovnala pro zvoleného rozsudku smrti.

„Máme nového papeže! Díky Deciovu válečnému tažení na sever přestalo pronásledování a římské biskupové zvolili novým papežem Kornélius!“ oznamoval konečně jeden křesťan, který se vrátil z Říma. „Je to moudrý a vzdělaný muž, jistě povede církve v těchto nebezpečných dobách spolehlivě správným směrem. A Decius snad uspokojí své násilnické sklony ve válce a dá křesťanům pokoj.“ Cyprián se ptal na podrobnosti i na další události z centra římské říše a křesťan ochotně vyprávěl. Vypadalo to, že nastávají lepší časy, že křesťané přestanou být falešně obviňováni a popravováni jen proto, aby císař vyhověl znučeným obyvatelům Říma toužícím po vzrušení z krvavé podívané nebo aby odpovali pozornost od svých nepravostí. Biskupa tyto zprávy samozřejmě potěšily a večer za ně Bohu v modlitbě dlouho děkoval.

„Máme nového papeže!“ oznamoval po několika týdnech později jiný cestující křesťan. „Já vím, už jsem o tom slyšel a denně se za Kornélius modlím,“ pochlubil se biskup, ale hned se dověděl, že neví. Jakmile zaznělo Kornéliovo jméno, cestující se zmařil a zlostně vysvětloval: „Kornélius není papežem. Povídá se o něm, že si koupil od úředníka potvrzení, že obětoval římským bohům, aby unikl mučednické smrti. Takový člověk přece nemůže být papežem. A navíc učí, že odpadlíkům, kteří zapřeli našeho Pána a obětovali podle císařova rozkazu, může být po vykonaném pokání odpuštěno a mohou se zase s ostatními, kteří zůstali věrní, účastnit večeře Páně. Kam bychom došli! Odpadlíci si nezaslouží odpuštění. Aspoň ne od lidí, kteří riskovali život. Vždyť Ježíš řekl: ‚Kdo mě zapře před lidmi, toho zapřu před svým Otcem v nebesích!‘ Ne, ne, žádné odpuštění zrádcům!“ Cyprián

chtěl podotknout něco o prvním papeži Petrovi, ale nebylo mu dopřáno. Jeho host hořel hněvem, který považoval za spravedlivý, a nepustil biskupa ke slovu. „Naštěstí proti Kornéliovi vystoupil Novacián, a když ten neplatně zvolený odpadlík odmítl odstoupit, postaral se Novacián o to, aby se o věci začalo mluvit. Ti, kteří to myslí s věrností Kristu vážně, se k němu přidali. Pár dní před tím, než jsem se vydal na cestu, byl právoplatným papežem zvolen Novacián! Konečně to bude v církvi zase klapat, Novacián se postará o to, aby všichni zrádci a hříšníci byli ze společenství svatých vyloučeni a aby církve byla skutečným světlem světa!“

Cyprián nesdílel cizincovo nadšení pro Novaciánův přístup k lidem, kteří podleli strachu, ani pro řešení sporné otázky volbou nového papeže. Sotva pominulo nebezpečí pro církve zvenčí, objevilo se mnohem nebezpečnější uvnitř. Copak je možné, aby člověk bral spravedlnost do svých rukou, aby nevěřil v obrácení hříšníků a dokonce rozhodoval o tom, kdo se dostane do nebe? A kdoví, jak je to s tím koupěným potvrzením. Kdo chce psa bít, ten si hůl najde. Nebo má Novacián pravdu, když tvrdí, že člověk, který se tvářil, že v Krista nevěří, byl jednou provždy a bez možnosti návratu vyloučen ze společenství bratří a sester?

Protože sám nemohl Kartágo opustit, poslal do Říma několik kněží, aby zjistili, jak se věci mají. Ti mu po návratu sdělili, že Kornélius podporuje většina

římských kněží i lidí dobré vůle, zatímco Novacián se nechal zvolit hrstkou svých příznivců. Cyprián napsal Kornéliovi dopis, v němž mu projevil svou věrnost jako právoplatně zvolenému papeži. Kornéliova odpověď ještě upevnila Cypriánovo přesvědčení, že jeho úsudek o Novaciánovi jako vzdoropapeži byl správný. Během několika měsíců se k papeži Kornéliovi přidala stovka afrických biskupů, kteří se také shodli na tom, že odpadlíci po patřičném projevu lítosti a vykonaném pokání mohou být přijati zpět do církve. To bylo potvrzeno i na římském synodu, který současně odsoudil Novaciánovo jednání. Ten, který chtěl z církve vyloučovat jiné, byl nyní sám vyloučen. Schizma („dvoupapežství“) skončilo, ale jeho následky se projevily ještě po dvou staletích.

Pronásledovatel církve, císař Decius, padl na svém válečném tažení, ale jeho nástupce Gallus šel v jeho stopách. Obvinil křesťany, že zavlekli do Říma mor, vypověděl papeže z Říma, a jeho vojáci doprovázející Kornélius do vyhnanství s ním zacházeli tak, že tuto cestu nepřežili.

VIRTUÁLNÍ

Ve 4. a 5. století mnišství stále vyhledává poušť – „jako ráj“ (Jeroným). Útěk do pouště se konaly ještě před mnišstvím, a to ze strany těch, kdo měli dobré důvody vzdálit se lidské společnosti: zločinci, bandíři, dlužníci neschopní zaplatit.

Během pronásledování se též křesťané nejednou uchýlili k tomuto východisku. Nyní však mnich sám volí poušť a dobrovolně, aby zde mohl snáze nalézt Boha. Zde ho nemůže rozptylovat bohatství a pohodlí. Na poušti má mnich jenom svého Boha.

Odchod do pouště je velikým vyznáním, že lidský život potřebuje především Boha. Na poušti nejen že není luxus civilizace, ale není tam často ani to nezbytné: pokrm, voda. Na poušti je nepřízeň počasí, polední žár a noční chlad, vítr a bouře. Na poušti jsou šelmy. Na poušti je člověk bez pomoci druhých, odkázán na své chabé síly – a na Boha. Odchod na poušť je úkonem důvěrného vydání se do rukou Božích. Můžeme si představit, jak mocný dojem muselo na ostatní učinit, když nějaký senátor či vysoký státní funkcionář opustil vše, aby se odebral do samoty a žil o chlebu a vodě.

V době, kdy se šíří křesťanství a roste jeho prestiž, kdy ale současně slábne jeho mravní síla, představuje mnišství novou formu křesťanského svědectví. Svůj vzor hledá mnich v Ježíšovi na poušti a ve spojení života Jana Křtitele a Exodu („Východ“; Izraelité utíkají před faraem z egyptského otroctví do Zaslíbené země, kterou kdysi Bůh daroval Abrahámovi a jeho potomkům); mnich odchází do samoty, aby se setkal s Bohem. To se stává výzvou pro celou církev, aby prožívala duchovně

otec David Henzl

REALITA BEVITIA

zkušenost pouště, která je tím více potřebnější, čím více jsme zahrnuti počítači, auty, chutným jídlem, nepřeborným množstvím oblečení a vůbec světem televize a internetu, který na nás útočí a přivádí nás do pomyslného světa, ze kterého téměř vymizely jakékoli osobní vztahy k bližnímu a především k Bohu. Na poušti se člověk a celá církev očisťují a obnovují svou smlouvu s Bohem.

Nemusíme tedy jít daleko, třeba na Saharu, ale můžeme si vyzkoušet poustevníký život ve svém srdci, když každý den nalezneme chvíli, kdy budeme sami v tichosti v Boží přítomnosti a budeme se snažit všechno Bohu odevzdat a neponechat si nic. Jsme toho schopni?

Foto: iStockphoto